

Чим су председница Владе и њен „шеф“ (!?) одлучили да, у складу са обома својственом „истинољубивошћу“, оштре зубе на једном пензионеру, неколико новинара оданих режиму схватило је тај сигнал као прилику за истицање своје правоверности. Хронолошки посматрано, прво ми је „шефова“ мезимица поручила да не „лупетам“ поводом моје наводне тврдње коју је сама измислила. Њен патрон је мало потом, суочен са неугодним питањем, прибеглао опробаној тактици замене теза.

Кривотворење броја оболелих и умрлих од ковида 19, као широко познату чињеницу, тешко је могао да негира, па ме је оптужио за „лицемерство“. Разлог звучи карикатурално: нисам прихватио путем фејсбука понуђену, па одмах повучену понуду једног свог колеге да преузем „фотељу“ у Кризном штабу. „Шеф“ добро зна да основац на пољанчету може свом другару да каже: „’Ајд’, сад брани мало ти!“, а да се међу одраслима преузимање званичних функција обавља на сасвим различит начин.

Истерајмо ствар на чистац. Мене Вучић никада није звао. Негде у другој половини марта особа из Кризног штаба ме је питала да ли бих се придружио том телу. Рекох да ме је ставила на муке, али да ми је ипак дужност да се одазовем. Уз то напоменух да се Лончар не би с тим сложио. Одговор је био: „Министар је рекао: 'Зовите Радовановића'“. Неколико дана касније, иста особа је поновила да позив само што није стигао. Остаје дилема ко је спречио министрову намеру. Чија је воља јача од министрове?

Нико ме није званично звао да уђем у Кризни штаб, а, да јесте, одазвао бих се

Колумнисткиња једног недељника, с неусахлом жељом да се врати уз владареве скуте, била је најбржа да понови Вођину пресуду о мом наводном лицемерју. Оставимо по страни њено одсуство самоувида, јер да постоји лицемеромер, као пандан истиномеру, јединица за мерење ефекта вероватно би се изражавала у љиља(ни)ма. Шта ми замера ова понављано рециклирана дама балканског новинарског камелеонства? Она „принципијелно“ пита: "Где је др Радовановић да нам објасни да ли се корона шири и на протестима?" О ширењу вируса мало знам (епидемија може да се шири, док вирус остаје сићушан, ма колико га натезали), али увек говорим и пишем да се узрочници инфекција дисајних органа, укључујући вирусе групе корона, расејавају на скуповима. Притом, за разлику од нестрпљиве претенденткиње на „Бујкетов престо“, не правим разлику између пожељних и непожељних окупљања. Верујем, дакле, да се ковид 19 преноси и на митинзима владајуће партије и на литургијама. Ту не помажу ни партијска значка, ни сребрна кашика.

Zoran Radovanović

36 m · 🌐

Danas, 16. jul 2020.

Vladar i подрепаши

Zoran Radovanović

Čim su predsednica Vlade i njen „šef“ (!?) odlučili da, u skladu sa oboma svojstvenom „istinoljubivošću“, oštre zube na jednom penzioneru, nekoliko novinara odanih režimu shvatilo je taj signal kao priliku za isticanje svoje pravovernosti. Hronološki posmatrano, prvo mi je „šefova“ mezimica poručila da ne „lupetam“ povodom moje navodne tvrdnje koju je sama izmislila. Njen patron je malo potom, suočen sa neugodnim pitanjem, pribegao oprobanoj taktici zamene teza. Krivotvorenje broja obolelih i umrlih od kovida 19, kao široko poznatu činjenicu, teško je mogao da negira, pa me je optužio za „licemerstvo“. Razlog zvuči karikaturalno: nisam prihvatio putem fejsbuka ponudenu, pa odmah povučenu ponudu jednog svog kolege da preuzmem „fotelju“ u Kriznom štabu. „Šef“ dobro zna da osnovac na poljančetu može svom drugaru da kaže: „'Ajd', sad brani malo ti!“, a da se među odraslima preuzimanje zvaničnih funkcija obavlja na sasvim različit način.

Isterajmo stvar na čistac. Mene Vučić nikada nije zvao. Negde u drugoj polovini marta osoba iz Kriznog štaba me je pitala da li bih se pridružio tom telu. Rekoh da me je stavila na muke, ali da mi je ipak dužnost da se odazovem. Uz to napomenuh da se Lončar ne bi s tim složio. Odgovor je bio: „Ministar je rekao: 'Zovite Radovanovića'“. Nekoliko dana kasnije, ista osoba je ponovila da poziv samo što nije stigao. Ostaje dilema ko je sprečio ministrovu nameru. Čija je volja jača od minjstrove?